

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Dvořáka a soudců JUDr. Petry Venclové, Ph.D. a JUDr. Aleše Korejtky v právní věci **žalobce: MVDr. S.R., bytem N. M. 124, S., P., zastoupeného JUDr. Jarmilou Černou, advokátkou, se sídlem Sladkovského 484, 530 02 Pardubice, proti žalovanému: Krajský úřad Pardubického kraje, se sídlem Komenského nám. 125, 532 11 Pardubice, za účasti: 1) JUDr. K.Š., bytem N. B. 1034, P., 2) MUDr. K.Š., bytem N. B. 1034, P., v řízení o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 23.9.2013, č.j. KrÚ – 55008/126/2013/OMSŘI/Sou,**

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému **s e** toto právo **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včasnou žalobou domáhal soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Pardubic ze dne 20.5.2013, č.j. MmP 28407/2013, jímž bylo podle ust. §

129 odst. 1 písm. b) zák. č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, v platném znění, (dále jen „*stavební zákon*“), rozhodnuto tak, že „*Odstranění terénních úprav pozemku parc. č. 157/68 v k.ú. Spořil, spočívající v navýšení terénu okolo rodinného domu čp. 123, který je na pozemku parcelní číslo stavební 194 v k.ú. Spořil, v mocnosti cca 0,5 m do výšky se nenarizuje*“. Žalobu odůvodnil následujícím způsobem:

Předně namítl, že „*ohledně dané věci u stavebního řízení probíhá již řízení pod sp. zn. SÚ 40912/2011/Pet, které nebylo doposud pravomocně skončeno*“. Žalobce již v průběhu správního řízení namítal s odkazem na ust. § 48 odst. 1 správního řádu, že zahájení řízení pod sp. zn. SÚ 8915/2013/Pet brání překážka věci zahájené, tedy v podobě doposud neskončeného řízení pod sp. zn. SÚ 40912/2011/Pet. Stavební úřad se s touto námitkou v odůvodnění svého rozhodnutí vypořádal tak, že v zásadě z důvodu provozované spisové služby nebylo možno po zrušení věci soudem pokračovat v „*ukončeném řízení*“, a proto byla systémem vygenerována nová spisová značka. Stavební úřad dospěl k závěru, že z odůvodnění opatření ze dne 28.2.2013 nepochybně vyplývá, že se jedná o stejný obsah řízení jako v řízení vedeném pod sp. zn. SÚ 40912/2011/Pet. Uvedené procesní pochybení žalobce vytýkal správnímu orgánu již v odvolání ze dne 7.6.2013. Žalobce nadále trvá na tom, že stavební úřad nepostupoval v souladu s příslušnými právními předpisy a zatížil řízení vadou, která má za následek nezákonnost žalovaného rozhodnutí. Vedle uvedeného procesního pochybení žalobce vytýkal v odvolání i nesprávné skutkové a právní posouzení věci. Důvodem podnětu žalobce k zahájení řízení o odstranění stavby byly jednak námitky, že tato stavba byla provedena bez příslušného povolení a dále to, že navážka zeminy na pozemek parc. č. 157/68 zapříčinila změny vodního režimu v dané oblasti, způsobující nadměrné zamokřování sousedních pozemků, což ohrožuje, resp. poškozuje jejich majetek. V odůvodnění rozhodnutí stavební úřad dovozuje, že odstranění terénních úprav nelze naříditi již proto, že se v dané věci nejedná o veřejný zájem ve smyslu ust. § 132 odst. 3 stavebního zákona. Žalobce v daném směru „*připomíná, že ust. § 132 je obsaženo ve II. hlavě stavebního zákona týkající se postupu stavebního úřadu v rámci výkonu státního stavebního dozoru, zatímco ust. § 129 řeší odstraňování staveb, terénních úprav a zařízení v situaci, kdy dojde k naplnění zákonem uvedeným předpokladům*“. Výčet případů je taxativní a stavební úřad odstranění staveb, terénních úprav či zařízení v případě naplnění předpokladů naříditi musí. Za nedostatečné považuje žalobce odůvodnění v závěru stavebního úřadu, že předmětné terénní úpravy nevyžadovaly povolení dle § 103 odst. 1 písm. f) stavebního zákona, nebylo prokázáno, že se jedná o terénní úpravy ve smyslu § 3 odst. 1 stavebního zákona. Žalovaný jako odvolací orgán nepostupoval v souladu s ust. § 89 odst. 2 správního řádu, podle něhož by měl přezkoumat soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Žalovaný se nevypořádal s žádnou odvolací námitkou žalobce, rozhodnutí žalovaného vykazuje znaky libovůle. Žalovaný se neřídil zásadou legality, zásadou zákazu zneužití pravomoci a správní úvahy, zásadou proporcionality a ochranou dobré víry, zásadou ochrany veřejného zájmu, zásadou nestranného přístupu a zásadou legitimního očekávání. Stavební úřad ve svém rozhodnutí činí závěry, které nemají oporu v obsahu spisu, to se týká konstatování o tom, že se v projednávané věci nejedná o změny terénu, jimiž se podstatně mění vzhled prostředí nebo odtokové poměry. Takový závěr z protokolu o kontrolní prohlídce ze dne 8.9.2011 nevyplývá. Tato skutečnost zůstala odvolacím orgánem bez povšimnutí. Žalobce ještě odkázal na rozsudek NSS ze dne 22.3.2007, č.j. 8As 19/2005-112, podle něhož pokud došlo v řízení před orgánem I. stupně k závažnému porušení procesních práv účastníka řízení a odvolací orgán nezákonný postup prvostupňového orgánu označil za bezvadný a odvolání zamítl, pak tato skutečnost nejen

mohla mít, ale nutně měla za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci. Žalobce navrhl, aby soud jak rozhodnutí správního orgánu I. stupně tak i žalovaného zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Ve vyjádření k žalobě se žalovaný vypořádal s námitkami žalobce, přičemž aplikoval i argumentaci použitou v žalovaném rozhodnutí, když převážnou část námitek uplatnil žalobce i v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Osoby zúčastněné na řízení se k žalobě nevyjádřily.

Předně je nutné zdůraznit, že podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), soud přezkouvává napadené výroky žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu tedy platí dispoziční zásada. Rozsah přezkumu žalobou napadeného správního rozhodnutí je ve správním soudnictví vymezen žalobními body, jimiž žalobce konkretizuje svá tvrzení ve vztahu k namítanému porušení zákona. Z tohoto důvodu obsah a kvalita žaloby v podstatě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 – 54, z poslední doby např. rozsudek téhož soudu ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 Afs 35/2012 – 42, oba dostupné na www.nssoud.cz). Jestliže žalobce v žalobě vytkne napadenému správnímu rozhodnutí vady jen v obecné rovině, aniž by poukázal na zcela konkrétní skutečnosti, v nichž spatřuje pochybení, je zcela dostatečné, pokud se k takto obecným námitkám vyjádří krajský soud jen v obecné rovině. Není totiž úkolem soudů ve správním soudnictví, aby nahrazovaly činnost žalobce při formulaci žalobních námitek a samy je dotvářely. Přezkoumá-li soud žalobou napadené rozhodnutí nad rámec žalobních bodů, překročí rámec přezkumné činnosti vymezený v § 75 odst. 2 s.ř.s., přičemž Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) již v minulosti vyslovil, že „jinou vadou řízení před soudem“ s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé je, pokud krajský soud přezkoumá a poté zruší žalobou napadené správní rozhodnutí z důvodu, který nebyl žalobcem uplatněn jako žalobní bod. Takový postup krajského soudu je nejen popřením dispoziční zásady, kterou je ovládáno správní soudnictví, ale znamená i zásah do principu rovnosti účastníků řízení, neboť jim odnímá právo vyjádřit se ke skutkovým a právním otázkám, které vzal soud za určující pro své zrušující rozhodnutí (srov. např. rozsudek NSS ze dne 14.2.2008, č.j. 7Afs 216/2006-63). Určitý průlom do dispoziční zásady ovládající správní soudnictví představuje povinnost soudu vyslovit rozsudkem nicotnost přezkoumávaného správního rozhodnutí bez návrhu (§ 76 odst. 2 s.ř.s.) a povinnost soudu zrušit napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, přičemž tato povinnost připadá v úvahu jen v případech, kdy tato vada brání přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (srov. např. rozsudek NSS ze dne 12.12.2003, č.j. 2Ads 33/2003-78, a zejména usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 8.3.2011, č.j. 7 Azs 79/2009-84). Další případy týkající se možnosti tohoto průlomu stanovila judikatura jen v určitých, specifických věcech (např. prekluze v daňovém řízení, zánik odpovědnosti za přestupek uplynutím zákonné lhůty, uplatnění zásady *ne bis in idem*, aplikace zásady „*non-refoulement*“, aplikace právního předpisu či ustanovení, které na věc nedopadají – avšak to jen při splnění předpokladů stanovených v judikátu NSS ze dne 28.7.2009, č.j. 8 Afs 51/2007-87, v bezpečnostním řízení týkajícím se utajovaných informací - srov. rozsudek NSS ze dne 25.11.2011, č.j. 7 As 31/2011-101). Rozšířený senát NSS v usnesení ze dne 8.3.2011, č.j. 7 Azs 79/2009-84, dále judikoval, že krajský soud je oprávněn

dále zrušit rozhodnutí správního orgánu pro vady řízení uvedené v § 76 odst. 1 s.ř.s., tj. ex officio, v případě, pokud tyto vady brání přezkoumání rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, byť je žalobce výslovně v žalobě nenamítl (tj. jedná se o případy, kdy rozhodnutí není schopno přezkumu z hlediska žalobních námitek, přičemž tato vadnost a nemožnost podrobit rozhodnutí zkoumání musí být zjevná buď ze spisu či z jeho absence nebo z rozhodnutí samotného, pokud bude postrádat srozumitelnost či důvody v takové míře, že vylučuje zkoumání důvodnosti žaloby, anebo ji soud sezná na základě jiných rozhodných skutečností, jež se dostanou do jeho sféry). Konečně, dle názoru krajského soudu, výjimkou z této zásady bude i případ, kdy se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod ze strany správního orgánu, které nebude předmětem žalobních námitek. Důvodem pro tuto výjimku je skutečnost, že ust. § 75 odst. 2 s.ř.s. představuje normu procesněprávní, a pokud se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod, tak je třeba připomenout, že smysl procesních norem spočívá ve vytváření mechanismů k ochraně hmotného práva. Procesní normy nelze vnímat jako samoučelné, a tím spíše nemohou představovat překážku pro aplikaci ústavně zaručené hmotněprávní normy. Proto může v takovém případě krajský soud aplikovat hmotněprávní ustanovení Listiny základních práv a svobod i za situace, kdy žalobce tuto námitku v žalobě vůbec neuplatnil (podle rozsudku NSS ze dne 13. 6. 2008, sp.zn. 2 As 9/2008, který sice se vztahoval ke kasační stížnosti, ale lze jej argumentum a simili aplikovat i v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, neboť základní úvaha aplikovaná v tomto případě je použitelná i v tomto řízení).

Na tomto místě soud považuje za vhodné připomenout, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku (ve vztahu k soudům srov. např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk v. Nizozemí). Nadto je třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy - minimálně implicitně - vypořádá. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivní a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13).

Zároveň je nutné dodat, že rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry (proto zpravidla postačuje, jsou –li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení /srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13, dostupný na www.nssoud.cz/), případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09 /odstavec 4 odůvodnění/, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10 /odstavec 5 odůvodnění/, usnesení ze dne 7. 5. 2009, II. ÚS 515/09 /odstavec 6 odůvodnění/, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72, dostupný na www.nssoud.cz atd.) - tzn., že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto

zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval: „[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“ (srov. náleze ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 - 50, bod 17). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevyporádává (srov. např. bod 24. nálezu ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl: „Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé změnit výrok.“), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.

Dále platí, že samu okolnost, že soud nepřisvědčil argumentaci účastníka řízení, nelze bez dalšího považovat za porušení jeho práv. Právo na spravedlivý proces nelze vykládat tak, že jde o právo jednotlivce na vyhovění jeho návrhu či na rozhodnutí v jeho prospěch (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 10. 2011, sp. zn. III. ÚS 2773/11, dostupné /stejně jako další níže citovaná rozhodnutí Ústavního soudu/ na <http://nalus.usoud.cz>).

Soud dodává, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se soud může v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 - 130 publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 - 47, všechny dostupné na www.nssoud.cz).

Krajský soud se tedy ve smyslu zmíněné judikatury nejprve zabýval otázkou, zda existuje některá z výše zmíněných výjimek ve vztahu k aplikaci dispoziční zásady, tj. zda je dán důvod pro to, aby soud aplikoval některou z výše uvedených výjimek. V této souvislosti dospěl krajský soud k závěru, že žalované rozhodnutí netrpí vadou uvedenou v ust. § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s., žalované rozhodnutí není nicotné (§ 76 odst. 2 s.ř.s.) a rovněž se nejedná o zmíněné další případy průlomu do dispoziční zásady. Proto se krajský soud dále zaměřil na přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.).

Žalobce uvedl v žalobě žalobní body, které převážně zahrnovaly námitky uplatněné žalobcem již v průběhu správního řízení a zejména v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně (dále v textu i „stavební úřad“). Jednalo se o tyto námitky:

1. Procesní pochybení v podobě nerespektování existence překážky litispendence ve smyslu ust. § 48 odst. 1 správního řádu.
2. Nesprávná skutková zjištění a právní závěry odporující hmotnému právu – zejména ve vztahu k ust. § 103 odst. 1 písm. f) stavebního zákona a § 3 odst. 1 stavebního zákona.

3. Nedostatečné odůvodnění skutkový a právních závěrů.
4. Zjištění učiněná v rozporu s obsahem spisu.

Protože tyto námitky v podstatě žalobce zopakoval i v žalobě, soud se s nimi vypořádal následujícím způsobem:

K jednotlivým námitkám soud pak uvádí následující skutkové a právní závěry:

Ad 1. Námitku existence překážky litispendence ve správním řízení uplatnil žalobce nejen v odvolání, ale i v řízení před správním orgánem I. stupně. Ten, obdobně jako žalovaný a potažmo i soud v tomto soudním řízení dospěly k závěru, že tato námitka důvodná nebyla. Jak vyplývá ze správního spisu, a ostatně jak konstatovaly oba správní orgány ve svých rozhodnutích, Městský úřad Sezemice na základě stížností podávaných vlastníky pozemků, které sousedí s pozemkem ve vlastnictví žalobce (parc. č. 157/68 v k.ú. Spojil), oznámil zahájení řízení vedené z moci úřední dle ust. § 129 odst. 1 stavebního zákona o odstranění stavby, které se týkalo „*udržovacích prací na pozemku parc. č. 157/68 k.ú. Spojil – díky kterým dochází ke změně vodního režimu v dané oblasti*“. Toto řízení bylo oznámeno pouze osobě zúčastněné na řízení ad 2) MUDr. Š. Žalovaný pro nečinnost tohoto stavebního úřadu mu tuto věc odňal a přikázal ji Magistrátu města Pardubic, aby tuto věc vedl a rozhodl. V tomto správním řízení vydal uvedený stavební úřad, tj. Magistrát města Pardubic, rozhodnutí o zastavení řízení, a to dne 11.10.2011, přičemž se jednalo o rozhodnutí vydané v řízení vedené pod sp. zn. SÚ 40912/2011/Pet. Odvolání žalobce proti tomuto rozhodnutí bylo rozhodnutím žalovaného ze dne 30.4.2012 jako nepřipustné zamítnuto, přičemž následně na základě podané žaloby Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích, rozsudkem ze dne 21.1.2013, č.j 52A 36/2012-40 obě tato rozhodnutí pro nezákonnost a pro vady řízení zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, přičemž v tomto rozsudku soud konstatoval, že žalobce byl nepochybně účastníkem řízení o odstranění stavby a stavební úřad, pokud dospěl k závěru, že odpadl důvod pro zahájení řízení o odstranění stavby, tak byl povinen vydat deklaratorní rozhodnutí, nikoliv jen usnesení o zastavení tohoto řízení. Pro posouzení důvodnosti námitky žalobce o existenci překážky litispendence je podstatné, zda ve vztahu k předmětu správního řízení, které se váže k odstranění terénních úprav pozemku parc. č. 157/68 k.ú. Spojil, spočívající v navýšení terénu okolo rodinného domu čp. 123, který je na pozemku parcelní číslo stavební 194 v k.ú. Spojil, se vedly současně dvě řízení, či nikoliv. Žalobce spatřoval existenci této překážky v tom, že po zrušení uvedených rozhodnutí žalovaného a správního orgánu I. stupně, stavební úřad na uvedené zrušující rozhodnutí krajského soudu reagoval tak, že vydal dne 28.2.2013 opatření označené sp. zn. SÚ 8915/2013/Pet, tedy byla použita jiná spisová značka než doposud vedeného řízení (jednalo se o sp. zn. SÚ 40912/2011/Pet), a dále v tom, že tímto opatřením stavební úřad oznámil zahájení řízení o odstranění stavby. Uvedená skutečnost však, tj. označení zmíněného opatření a uvedení jiné spisové značky, samo o sobě bez dalšího neznamená, že se jednalo o jiné, další řízení o odstranění zmíněné stavby. Podstatný pro posouzení uvedené překážky byl totiž obsah zmíněného oznámení o zahájení řízení ze dne 28.2.2013. V něm bylo jednoznačně konstatováno, že se jedná o již vedené řízení z moci úřední o odstranění stavby podle § 129 odst. 3 stavebního zákona, které se týká výše zmíněných terénních úprav na zmíněném pozemku, přičemž zde bylo výslovně konstatováno, že se jedná o řízení zahájené dne 16.8.2010 stavebním úřadem Městského úřadu v Sezemcích. Dále je v tomto oznámení uveden i popis dosavadního průběhu tohoto správního řízení. Již správní orgán I. stupně objasnil skutečnost, že byla k řízení přidělena nová spisová značka tak, že uvedl: „...systém

spisové služby, který je na stavebním úřadu veden, vygeneroval pro pokračování řízení novou spisovou značku...“, přičemž se tak stalo po vydání výše zmíněného zrušujícího rozhodnutí krajského soudu. Jak vyplývá ze správního spisu, i po vydání zmíněného oznámení bylo pokračováno v řízení, které se týkalo stále stejného předmětu správního řízení, proto oba správní orgány správně dospěly k závěru, že se v dané věci nejednalo o překážku litispendence a krajský soud se s těmito závěry plně ztotožnil. Rovněž další námitky žalobce neshledal krajský soud důvodnými.

Další námitka žalobce se týká údajně nesprávných skutkových zjištění a právních závěrů stavebního úřadu, a to zejména ve vztahu k ust. § 103 odst. 1 písm. f) stavebního zákona a § 3 odst. 1 stavebního zákona. K této námitce soud uvádí následující skutkové a právní závěry:

Jak uvedl žalobce v žalobě, *„důvodem k odstranění terénních úprav byly uváděny jednak námitky, že tato stavba byla provedena bez příslušného povolení – tedy zákonné předpoklady ve smyslu ust. § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona – a dále to, že navážka zeminy na pozemek parc. č. 157/68, zapříčinila změny vodního režimu v dané oblasti, způsobující nadměrné zamokřování sousedních pozemků, které nejenom nepříznivě ovlivňuje kvalitu bydlení vlastníků sousedních pozemků, ale v konečném důsledku ohrožuje, resp. poškozuje jejich majetek...“*. Žalobce dále v žalobě odkázal zejména na ust. § 132 odst. 3 stavebního zákona, když stavební úřad naopak v odůvodnění svého rozhodnutí konstatoval, že se v dané věci nejedná o veřejný zájem ve smyslu tohoto ustanovení. Nejprve je třeba zdůraznit, že nikdo, tedy ani žalobce, nemá veřejné subjektivní právo na zahájení řízení o odstranění stavby a na vydání rozhodnutí o odstranění stavby (srov. např. rozsudek NSS ze dne 7.5.2010, č.j. 5Ans 5/2009-139). Řízení o odstranění stavby je řízením, v němž má být z moci úřední uložena povinnost. V tomto řízení je stavební úřad povinen zjistit i bez návrhu všechny rozhodné skutečnosti (§ 50 odst. 3 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění, dále jen „*správní řád*“ ve spojení s § 192 odst. 1 stavebního zákona). Toto řízení je ovládáno zásadou vyšetřovací (vyhledávací) a důkazní břemeno ohledně skutečností rozhodných pro nařízení stavby nese stavební úřad. Zároveň je nutné rozlišovat, zda jde o odstranění stavby z důvodu uvedených v ust. § 132 a násl., zejména v ust. § 135 stavebního zákona a důvodů uvedených v § 129 stavebního zákona. V dané věci správně stavební úřad zahájil řízení z důvodu uvedeném v ust. § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, podle kterého stavební úřad nařídí odstranění stavby v případě stavby prováděné nebo provedené bez rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu vyžadovaného stavebním zákonem anebo v rozporu s ním. Důvod k zahájení řízení o odstranění stavby z tohoto důvodu vyvodil správně stavební úřad mimo jiné i, jak uvedl žalobce ostatně i v žalobě (str. 2, druhý odstavec), z podnětu žalobce a „*dalších dotčených osob*“ k zahájení tohoto řízení, ve kterém byla důvodem k odstranění staveb námitka, že tato stavba byla provedena bez příslušného povolení, tedy jednalo se o důvod k zahájení tohoto řízení zahrnující „*zákonné předpoklady ve smyslu ust. § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona*“. Je sice pravdou, že dalším tímto důvodem uvedeným ve zmíněném podnětu bylo tvrzení žalobce a těchto dalších osob uvedené v podnětu zahájení řízení o tom, že navážka zeminy na pozemek parc. č. 157/68 zapříčinila změny vodního režimu v dané oblasti, způsobující nadměrné zamokřování sousedních pozemků, které údajně ovlivňuje kvalitu bydlení vlastníků sousedních pozemků a ohrožuje či poškozuje jejich majetek. Jak vyplývá z odůvodnění žalovaného rozhodnutí a z odůvodnění rozhodnutí stavebního úřadu, stavební úřad a potažmo i žalovaný, se zabývaly i tímto druhým důvodem uvedeným v podnětu žalobce, který je v podstatě podnětem k zahájení řízení o odstranění

stavby podle ust. § 129 odst. 1 písm. a) stavebního zákona, podle něhož stavební úřad nařídí vlastníku stavby odstranění stavby, která svým závadným stavem ohrožuje život a zdraví osob nebo zvířat, bezpečnost, životní prostředí a nebo majetek třetích osob, a její vlastník přes rozhodnutí stavebního úřadu ve stanovené lhůtě neodstranil závadný stav stavby. Pro zákonnost žalovaného rozhodnutí nebylo tedy podstatné, že ve výrokové části byl uveden pouze odkaz na ust. § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, ale že z odůvodnění rozhodnutí stavebního úřadu vyplývá, že stavební úřad zkoumal i to, zda lze zahájit řízení o odstranění stavby z uvedeného druhého důvodu, tj. dle § 129 odst. 1 písm. a) stavebního zákona. Jiný důvod pro nařízení neodkladného odstranění stavby, kdy hrozí nebezpečí z prodlení, jenž je obsažen v ust. § 132 a násl., zejména v ust. § 135 stavebního zákona, v dané věci stavební úřad zjišťovat nemusel, protože se o takový důvod v dané věci nejednalo. Důvod k odstranění stavby uvedený v těchto dalších ustanovení stavebního zákona je povinen zkoumat stavební úřad v případech, kdy stavební úřad nařizuje neodkladné odstranění stavby ve veřejném zájmu, přičemž v dané věci se nejednalo o důvod, který by sloužil k ochraně veřejného zájmu, ale k ochraně zájmu třetích osob ve smyslu ust. § 129 odst. 1 písm. a) stavebního zákona a dále stavební úřad prověřoval existenci dalšího důvodu zmíněného v uvedeném podnětu k zahájení řízení o odstranění stavby, tj. zda se jednalo o stavbu provedenou bez rozhodnutí stavebního úřadu vyžadovaného stavebním zákonem a nebo v rozporu s ním (§ 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona). Pro zákonnost odůvodnění závěru stavebního úřadu zcela postačoval tento závěr stavebního úřadu:

„Add. 2 – Stavení úřad v průběhu řízení nezjistil a ani nebylo prokázáno, že předmětné úpravy terénu jsou stavbou, která svým závadným stavem ohrožuje životy a zdraví osob nebo zvířat, bezpečnost, životní prostředí anebo majetek třetích osob. Případné náhrady škody není stavební úřad oprávněn řešit. Snáhradou škody je nutné se obrátit na občanskoprávní soud. Nařídí odstranění stavby z důvodu § 129 odst. 1 písm. a) stavebního zákona musí být postup stavebního úřadu ve veřejném zájmu, nikoliv v zájmu soukromé osoby a v zájmu zachování okrasných dřevin a trávníku na pozemku u rodinného domu. Veřejným zájmem se dle § 132 odst. 3 stavebního zákona rozumí požadavek, aby stavba byla prováděna v souladu s rozhodnutím a opatřením dle stavebního zákona; byla užívána jen k povolenému účelu; stavba neohrožovala život a zdraví osob nebo zvířat, bezpečnost, životní prostředí, zájmy památkové péče, archeologické nálezy a sousední stavby, popřípadě nezpůsobovala jiné škody či ztráty; aby se při výstavbě a užívání stavby a stavebního pozemku předcházelo důsledkům živelných pohrom nebo náhlým haváriím, čelilo jejich účinkům nebo aby se nebezpečí takových účinků snížilo; byly odstraněny stavebně bezpečnostní, požární, hygienické, zdravotní nebo provozní závady na stavbě anebo na stavebním pozemku, včetně překážek bezbariérového užívání stavby. Žádný z výše uvedených důvodů nebyl prokázán ve smyslu veřejného zájmu.“ Rovněž stavební úřad dospěl k tomu, že nebyl dán ani další, výše zmíněný důvod pro nařízení o odstranění stavby uvedených v § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona. Stavební úřad správně dospěl k závěru, že z dikce ust. § 103 odst. 1 písm. f) stavebního zákona vyplývá, že úpravy terénu, v podobě násypu do 1,5 m výšky, pokud jsou větší než 300 m², hraničí s veřejnými pozemními komunikacemi a veřejnými prostranstvími, vyžadují k provedení stavební povolení. To v daném případě vydáno nebylo a vydáno být ani nemuselo. Podle ust. § 3 odst. 1 stavebního zákona se terénní úpravou rozumí zemní práce a změny terénu, jimiž se podstatně mění vzhled prostředí nebo odtokové poměry, těžební a jím podobné a s nimi související práce... (§ 3 odst. 1 stavebního zákona). Podle ust. § 103 odst. 1 písm. f) stavebního zákona stavební povolení ani ohlášení stavebnímu úřadu nevyžadují mimo jiné úpravy terénu, násypy a výkopy do 1,5 m výšky nebo hloubky, pokud nejsou větší než

300 m² a nehraničí s veřejnými pozemními komunikacemi a s veřejnými prostranstvími. V dané věci stavební úřad vycházel z právně relevantních podkladů, tj. zejména z kontrolní prohlídky uvedeného pozemku a i okolních pozemků, provedené dne 8.9.2011. Dále byl podkladem rozhodnutí stavebního úřadu hydrogeologický posudek ze srpna r. 2010, zpracovaný oprávněnou osobou Ing. RNDr. Ivanem Landou, DrSc., odborně způsobilou osobou v oboru hydrogeologie (ostatně žalobce ani způsobilost tohoto znalce k vypracování posudku v žalobě a ani v průběhu správního řízení nenapadl). Z tohoto posudku vyplynul závěr, který uvedl stavební úřad i ve svém rozhodnutí, přičemž z něho vyplýval zcela jasný závěr, že dočasné zamokření sousedních pozemků není způsobeno stavební činností na pozemku parc. č. 157/68 a odvodnění střechy rodinného domu a přilehlých zpevněných ploch je z vodohospodářského hlediska řešeno optimálně s ohledem na propustnost daného horninového prostředí a lokální odtokové poměry. Dále z tohoto posudku vyplynulo, že příčinou zamokření není výstavba na pozemku parc. č. 157/68 a „*jakékoliv jiné terénní úpravy, které již byly v lokalitě provedeny jsou z hydrogeologického pohledu zcela zbytečné a danou problematiku neřeší*“. Z uvedeného posudku tak nebyla shledána důvodnost pro rozhodnutí o odstranění zmíněné stavby, tj. terénních úprav, když zmíněný znalecký posudek neobsahoval závěry o podstatné změně vzhledu prostředí nebo odtokových poměrů (§ 3 odst. 1 stavebního zákona). Zároveň je nutné konstatovat, že není pravdou, že zmíněný posudek se nezabývá vlivem úprav pozemku na okolní pozemky, když v tomto posudku na str. 7 je uvedeno, že „*dočasné zamokření výše zmíněných pozemků není způsobeno stavební činností na pozemku investora. Odvodnění střech RD a přilehlých zpevněných ploch na parc. č. 157/68 je z vodohospodářského hlediska řešeno optimálně s ohledem na propustnost daného horninového prostředí a lokální odtokové poměry*“. Je nutné ještě dodat, že z výše uvedených podkladů, tj. z protokolu z kontrolní prohlídky provedené dne 8.9.2011 a ze zmíněného posudku nevyplývá, že v dané věci se jedná o jinou terénní úpravu, než která je uvedena v ust. § 103 odst. 1 písm. f), bod 1 stavebního zákona. Ostatně žalobce stavebnímu úřadu a ani soudu nenabídl jiný důkaz, či skutečnost uvedenou v těchto podkladech, ze kterých by vyplynul opak. Nebyl proto v dané věci dán důvod pro zrušení rozhodnutí stavebního úřadu odvolacím orgánem, jak s odkazem na výše zmíněný judikát NSS ze dne 22.3.2007 uvedl žalobce v žalobě, přičemž soud nemohl na základě výše zmíněných skutečností dospět k závěru o porušení zásad vyjmenovaných žalobcem v žalobě (zásada legality atd.).

Krajský soud proto musel žalobu jako nedůvodnou zamítnout (§ 78 odst. 7 s.r.s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.r.s., když neúspěšný žalobce neměl právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému soud toto právo nepřiznal, když mu žádné náklady řízení podle obsahu spisu nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední

den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 7. dubna 2014

JUDr. Jan Dvořák v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Vladimíra Píchová